

TORNAI JÓZSEF

Öreg Fialat Sas

*Öreg Fialat Sas,
hova lett szállásod?
Letört karmaid is
a semmibe vágod.
Régen ég föld között
a tied volt minden,
most nem sír zsákmányod,
csak emlékeidben.*

*Reggel arra ébredsz,
álmodban szerelmed
ölével, szájával
megint a tied lett.
Tied az illatos,
a gyönyörű álnok,
kilenc közül egyik
vérengző áldásod.*

*Ha erdei fának
annyi ága nőne,
abányszor még gondolsz
a téboly-időkre,
letörne a lombja,
száraz gallyá válna:
ilyen minden napod
visszavágyódása*

*oda, hol tavasszal
a Nagy Turján martján
ámuldoztál bibic
Napba-jajgatásán.
Nyulakat vadásztál,
varjút nyilaiddal,
föl-fölszakadt melled
éjéből egy-egy dal,*

*verseket toldoztál
egybe ügyes széllel,
vaktában röpiültél
messze az estékkal.
Nem volt soha fázós
fészken-búzódásod,
ha az őszi ködök
mögül a Hívás szólt.*

*Addig-addig ültél
égi tüzek mellett,
hol a csillagképek
kérdéznek, felelnek,
míg elfogyott erőd,
furcsa, nomád véred:
nem maradt belőlük,
csak a régi vétek.*

*Az írás, az írás!
Hitted: jellé válhat,
ki forgat fejében
filozófiákat?
Ünnepelve azt is,
ami eljöhet még,
mert ezt követelik
sejtések és eszmék?*

*Öreg Fiala Sas,
az utolsó nótád
valahol hallod már,
hogyan állod a próbát?
Halált fényességgel
bányszor összemértél,
rettegést örömmel
egybe-ütköztetted,*

*mostmár arra vigyázz,
hogyan más gondolattal
nem ülbetsz fák csonkján
borzolt szárnyaiddal,
csak ha tudod, álmok,
csillagok és esték
káprázatok, mint az
ifjúság, öregség.*

*Utolért üldözöd
zengős hajabóval,
öreg Fiala Sas,
várd férfibomlokkal,
mint ki nem fogadott
el soha más törvényt,
csak az úri vadon
végső menedékét.*

És megölte

*Mikor elment, akkor
is úgy szerettem,
mint a bűnbeesés
előtti Kezdetekben.
Egész nap szeretkeztünk.
Paradicsommadarak
járták násztáncukat
a tudatunk alatt.*

*Tele volt testvéri
állatokkal az erdő,
és Évát imádta
a Bósz Teremtő.
A szépség rubáját
úgy szabta ki rá,
mintba egy csillag
fényeit ontaná.*

*Szép is volt, túl a
földi mértékeken,
és nem törődött senki-semmi
mással, csak velem.
Ez volt a bűn. Az Úr
nem tűrte tovább,
hogy egy lobbant szív
átlépje a balált.*

*És megölte. Mellén az utolsó
közös bajnalon
a szélben meg-megringó,
nagy vadvirághalom,
jaj, én szórtam oda,
jaj, színek, illatok!
És fölbredtem, és
tudtam, hogy halott.*

*Hiába sírtam, fétisarccal
furcsálkodott az ég,
és az ősi lomb sem
takarta közönyét.
És a patakok elbújtak
lármás szemem elől,
felbők sötétedtek
a rét ködeiből.*

*De Isten nem tudta,
az őzek, bogarak
nem engedik, hogy
sárrá poshadjanak
az én tagjaim is,
mint Éva teteme,
lényük szívességével
megvédték ellene.*

*Így indultam. Vállamon
a kiontott Öröm
leomló hajával
az éden-vert mezőn
új társak, földrészek,
édes kutak felé,
hol sorsom az enyém lesz,
nem a Jóistené.*

Értelem, értelem!

*Febér flanelingem,
mért üldöztök engem
üresség-országba,
vakság ablakába.*

*Ott leszek én rózsza,
mint ezer év óta,
kitárom a mezőt
reggel-harmatokra.*

*Folyó, mocsár, mező,
régén-bagyott erdő,
aból megfürödtem,
Ikarusszá lettem.*

*Fojtogattok, felbők,
jaj, miért, emberfők,
talán nem én súgtam
nektek eszmélendőt?*

*Koponyám lengetem,
Tudás Fája legyen,
csúcsán gallyfészke az
értelem, értelem!*

Hegyi páva, kótojásokkal